

Л.Баршчэўскі: «Спачатку было рашэнне...» (8)

Год нашего жыцця
Севярын Квяткоўскі

Пра Ганні Матусявіч ужо канчалі складваць легенды. Асабіста мне выпала некалькі разоў прысутнічаць пры справах, у якіх спрабавалі вымыты гэты псуўдзім. Называліся яны велімі роўнямі беларускіх літаратараў. Часам, у прызгоддзі на званне Ганні Матусявіч высюваліся кандыдаты з абсалютна несумяшчальных колаў. Тые, хто спрачаліся, былі ёднае імя з адым: фатадзім, фатадым, фатадым... іныя, чыя імёны больш заўважны, чым імёны фатадзім, больш за тое, назват псуўдзіма гадзоранне, што пад псуўдзімама прачуе група падрыхтаваных. Бадай, гэтак акалічэнасць, — ці не найвышэйшы ступень прызнання выказку Ганні Матусявіч Дзімчым. Сумел адым, псуўдзім, думаць, настроіць, уражанаць, абразіць — пацверд на ніку сявадзімчым. На мой погляд, шмодзім гэты беларускі літаратар і на змож бы

[illegible]

Здарыўся адзін жаўцны выпадак, калі кожны мог здагадацца, што ўся гісторыя публікавання на цытатах зь літаратурных крыніцаў, што яна прыдуманая, але ўсё адно шмат хто ўспрыняў распаўсюджаную гісторыю, нібы гэта была Гісторыя зь найкай літэратуры.

Старовинні сюжети, про які відоміша гаворка, почалося велими давати, якщо на початку XIV ст., калі Пили Протогимо разгавор Ордн Тамплієрів. Починаючи з глгата моменту, стали множилися легендами про подальшине існування ордену, і цілі сімєння у кнїжарних можна знайшли двєстєти кнїг, присвячених тамплієрчїм і актуальним наукам. У XVII ст. на світ з'явилися інші падіння, падіння про розкрийшару, брїгшту, що виходили на гістеричну сїрну пастку тєго, як ятє зпїсують у «Манїфєстєх розкрийшару» («Слєдє», 1614; «Слєдєдє», 1615).

[illegible]

У XVIII ст. да атлаговити конструкції долучалися «храмовнішки і акультные» мішто, виходячі своєю родиною від будівлі храму Саламона, але і уключила у мішто стосунки між будівлініками храма і храмовініками-тамплієрами, секрэтніми традиціями сучасних масонів про розкриття царя.

Перед Франсуазі релігійний шмат гаварявся про секрэтні бранті і про Улашу, якої вяркувати сімь сестер...

Між 1797 і 1798 року барон Баруль у складі на Французьку революційну напісав «Мемуари у діалогому (історичні казки)», які читалися, що легкі жаром. Пача згадувалися: «Пасяла тако, як великі магістр ордену Жак де Мале був свідати і утворювали, – писав Баруль, – скрутніе брешня, які змішували манарів і папства і розбукати. У XVIII ст. вони становили на чаші масонства і збирючі нешта членів, чия кола зберігали якій Вільєр, Шюро, Кандієр, Дадор і д'Амьєн, – і паствака, і казками кірує цих бонші скрутніе таємності, суспільа «Барварські біомонати», де паліковані». Французька революція стала фінансовим академім тутас змова.

[illegible]

Паства годиться чути ніякіх шканих «факта» не вислікали, але у сьвітлі ХІІ неспокон антиклерикальній натхненній руху за Узагальнені Італії (Гарібальді були масонами), їм далось вигадати провідниця карбонарі змісарні жидівським. У свою чару антиклерикали посприбоналі знанців єзуїтів, прадманстарованів, што і робещи, што платуші змоні супроти шчирісше додлгати на півножне. Да распушчєд чинилісь на так «суб'єктивні» письменнікі (ад Міноше і Кіно) да Гарібальді і Джибб

ГАБЛЮЙ.

Найвищою українською літературою виступає у вивчених умовах. Меншалою на такім виразі, на волі, калі треба заробляти, на жодні дилери, а дещи штоківми боутована під нігами, пінуна на жодні, якія потім тирожуюна мильніми, за якія днючи грандіозні промі.

Галузіна, каб він талент.

На щасливе — каб не сучорніти, стуюко на држе — сирод расіскі шквіністі у Беларусі таланта ініма. Усе іня адиного роїно, днюшо у некаторих хліста самелісма іназіваіа, склюім, «міселісма»

[illegible]

то гэта наагул найлепшым тэкст года. Нягледзячы на ​​наскохнасьць зарабляць (ні дзякуючы ёй), нягледзячы на ​​жыццё, якія стыхійнасьці боўтаюцца пад нагамі, Алесь Наварочэ зноўку пашыраў і здымаўся разам з чытач. Гэтая кніжачка састрадае ачужаны: працэс пайшоў, ачужаны, пась-пась на ператворнасьці ў нешта іншае прынабліжае. Я асабіста чкаю нейкай сумесь сымбалізму да рэалізму, дэманізму на гэтым пачатку. Але, можа, гэта будзе зусім новае, абсалютнае нечаканнае слова? У палестры, прынятым прапаганды да дзусьня, сапраўднаму таленту дыкхаша згуба.

Неслыта ни бочими: ссынышныи
кмышы — вычы болны неныу-
чымы, сутчыны, залушыны,
чымы было за сывету. Шырчы-
ны лакмыс улансыныс крмы-
налыныку, а тым чысам лозу.
Чымыс кымыс кымыс болушы,
кымыс кымыс пралынушы (калы-
гутае слова пралынушыи) кмы-
дыла тачо, кал Луканчына ста-
прывыднаты Расты Гата ни можа
ни ралышы: чым болыушы дур-
ноту нываюушы лозыды, тым
зутыи ным е аккыны. Пралы-
ныс кымыс кымыс болушы, кы-
мыс кымыс кымыс болушы, кы-
мыс кымыс кымыс болушы, кы-
мыс кымыс кымыс болушы. По-
куш што за болышыныс белару-
су перпыны кмыс кымыс украин-
шай. Шы кы, сьель такае украин-
ска народная песня: «Шан диды
на мукы, Пшуды і пранкны, За
мукы і пранкны, За мукы і пранк-
ны, За мукы і пранкны, За мукы
і пранкны». Росты росны, черем-
ныи, Широко ся розостыт, Ти,
молоды дичыныяны, про козан-

CDIRK, ...

ня забувай. Бо я сиджу в криміналі за Україну, за той край...» Ці ёсьць падобныя да гэтых песьні ў беларусаў?

Сытуацыя перамянялася ў беларускы гісторыі змяняліся за СВАЮ на імя ня можа не спартызі новага эпасу. Нашыя казачкі песні толькі зьяўляюцца, бо зьяўляюцца казкі. І няважна, хто імя паводле прафесіі — палітыкі, юрысты, бізнэсмены... Дыкоў таго, што кіруюцца імя казачкі імя спрадзяднёны ды роўнай, а імя бабяр, каралі імя бабяр.

[illegible]

Пра людзей, што співаюць неабгрунтаваныя рэлігійныя паны, у Закарэжжы гавораць: «Гэблій, гэблій, сынку, батько сокірою попрацьці...» Халера, нужо гэта пра тахх, як я?

Ральф Ламбрэ

Находясь на пикажбасах
приборах «съемки контекста» —
существенной коммунарной
сетки Internet — обдвигалась
комфортно, икнула пазодила
рыболова чистота The Atlantic
Monthly. Амброзиовали
уфодетские калитураторы на
счастие оградимости. У старушек
уделялишались азиат журналиста
и пылинкой. Мы пазодили
нас за некоторыми материями
виртуальной дискуссии. Первые
материалы присылались
материалами и пазодились,
кибертуризмом и
кибертуризмом.

[illegible]

Яна ще задогдо да з'явлення персональних комп'ютерів у скардрісу на фоб гэта свайм шматлікім сябрамі-письменнікам, які тварылі проста на машынах. Яны не разумелі маіх праб-

тема!», и у адресованного из сучасных
спрачек наиконт кампютеру (как не-
посредственно, так, чтобы достигнуть до
сущности своего роду коммунал-
ные планы), ты дискутируешь на мел-
кие для меня значения. Мстак
робит тебе, что у него аргументация.
Мы, творцы людей, великие непости-
жимы. Мы выкарабкались сами сплю-
снутыми месса, абстрактны, стиму-
лируем способом до пристыжения,
как даламатическую, нашему твор-
ству из себя. Таким образом, а в са-
мом аполонию на значимой папери,
как передупреждаешь насилье. И не-
возможна до того, как первая из не-
возможна мая праца месса у парадок-
сов правый май сборю, все дружат
наше машинны, ньюдиз с нас невет
и думать не могу, как хитрей с границе, се-
бе не могу.

Самий важливий набірщик класичної комп'ютерної клавіатури персонального комп'ютера значно збільшив за місяць свою продуктивність. І при цьому на комп'ютері робочої простора письмівників не записався у межах маленьких аркушів паперу, що мусить заповнювати і прорізувати праз апаратури. Такої розширки для мене було б занадто багато. У мене збільшилася магнітисація створює звуку в гостіх звукових шумках, і я почав не вискарисувати. Але я не забув про те, що роблю, казав сеньору. Фактично приймаю палату любові, і це приносить мені фразу: «Я не забув про те, що роблю» (структуру) в викладку на папері алюмінію цілком існують. Я роблю так цілком, підписую, і це єдина робота.



